

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Marie Turkové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. O.**, zast. Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Pod Terebkou 12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2006, č. j. 49 Az 4/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 1. 2006, č.j. OAM-48/LE-C09-C09-2006. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Skutková zjištění učiněná správním orgánem v průběhu správního řízení posoudil krajský soud jako dostatečná a plně odůvodňující právní závěr o nedůvodnosti podané žádosti. Jako dostatečné posoudil rovněž podklady, které si správní orgán před vydáním rozhodnutí opatřil. Pokud při jednání před soudem stěžovatel zcela nově uvedl, že má na Ukrajině problémy, neboť nevrátil dlužné peníze a obává se proto policie, jež se chová velmi svévolně, nemohl soud k tomuto tvrzení přihlídnout. Jen na okraj proto krajský soud dodal, že ani snaha vyhnout se řádnému plnění dluhu není důvodem udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Prvně jmenovaný důvod spatřuje v porušení práva na respektování soukromého života dle čl. 8 Evropské úmluvy. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho vycestování na Ukrajinu brání hrozba špatného zacházení a v krajním případě až zabití ze strany věřitelů nebo policie, a to pro nevrácený dluh. Soud dále podle stěžovatele porušil čl. 53 Příručky Vysokého

komisaře OSN pro uprchlíky. Nezákonný je rozsudek soudu také pro chybnou aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žádost stěžovatele není dle jeho názoru zjevně nedůvodná. Jinou vadu před soudem [důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] pak stěžovatel spatřuje v tom, že celé řízení o žalobě bylo vedeno v jazyce, kterému stěžovatel nerozumí. V této souvislosti odkázal stěžovatel na rozhodnutí Ústavního soudu č. 186/95. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v potřebě zodpovědět tyto otázky: přímý účinek judikatury ESLP; povinnost ustanovit tlumočnicka žalobci neovládajícímu cizí jazyk vždy, pokud je ze správního spisu zřejmé, že žalobce neovládá český jazyk; povinnost Nejvyššího správního soudu zajistit konformitu rozhodnutí správního orgánu ve světle závazků vyplývajících z mezinárodního práva v případech, kdy správní orgány k těmto odmítly přihlídnout; rozhodnutí o překážce vycestování osoby, jejíž návrat do země původu by byl spojen s vážným zásahem do jeho právní integrity; míru závaznosti ústavního a mezinárodního práva ES pro rozhodování správního orgánu a soudu ve věcech azylu; míru ohrožení života nutnou pro dosažení stupně pronásledování ve smyslu čl. 1 A Ženevské úmluvy; povinnost Nejvyššího správního soudu přednostně aplikovat mezinárodní závazky a konečně závaznost Příručky Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ve světle jeho zmocnění k ochraně uprchlíků a interpretaci Ženevské úmluvy. Stěžovatel žádá Nejvyšší správní soud, aby usnesení Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vyneseno dne 25. 5. 2006, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Otázky, které stěžovatel označil jako důvody přijatelnosti, výše uvedená kritéria nesplňují. Stěžovatel zde pouze vyjmenovává obecné právní principy, pojmy či instituty, aniž by bylo zřejmé, jakou souvislost mají s projednávanou věcí, natož s výše uvedeným „typem případů“. Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné upozornit, že institut nepřijatelnosti nebyl do právního řádu ČR zaveden s cílem rozšířit působnost Nejvyššího správního soudu o jakousi „právní poradnu“, nýbrž zejména s úmyslem posílit jeho postavení v roli sjednocovatele judikatury správních soudů při současné eliminaci nadbytečného rozhodování ve věcech, v nichž jsou řešeny právní otázky, k nimž se již Nejvyšší správní soud při své rozhodovací činnosti vyjádřil, či právní otázky menšího významu.

Část tvrzených důvodů přijatelnosti podané kasační stížnosti pak vůbec nevychází z obsahu soudního či správního spisu. Např. co se týká povinnosti soudu ustanovit žalobci tlumočníka, odkazuje Nejvyšší správní soud na čl. 19 soudního spisu, ze kterého vyplývá, že stěžovateli byl (k jeho výslovné žádosti) pro jednání soudu ustanoven tlumočník z jazyka ukrajinského (a to přestože v žádosti o azyl stěžovatel uvedl, že je schopen dorozumět se v jazyce českém!). Veškerá tvrzení o ohrožení života stěžovatele či jeho osobní integrity pak stěžovatel poprvé uplatnil až v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud k ním tedy s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Jen na okraj tedy podotýká, že na podkladě jeho výpovědí učiněných v průběhu správního řízení vyznívají krajně nevěrohodně a účelově. Za důvod příjezdu do ČR zde stěžovatel označil lepší pracovní příležitosti, důvodem jeho podání žádosti o azyl pak byla snaha o legalizaci pobytu poté, co zde byl zadržen policií. K irelevanci těchto důvodů z hlediska azylového řízení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, www.nssoud.cz, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

